

Reunits tots al voltant de la televisió estàvem mirant i escoltant l'homília d'un cardenal de Roma, poques hores després de la mort de Joan Pau II. En un moment determinat va dir: "hi ha quelcom en el Sant Pare que no ha mort, és el que hi ha en ell del Crist". La Berta i jo ens vam mirar i vam comprendre que era un missatge important.

Vaig tenir necessitat de reflexionar-hi, i, com altres vegades, vaig enfilem avinguda avall cap al moll. Molta gent, soroll arreu, però per dintre hi havia una pau serena. Anava repetint: "el que hi ha en nosaltres del Crist és el que no mor".

I què és el que hi ha en nosaltres del Crist ?

La relació. Una relació que ens ha estat donada. Una relació en la qual Ell té la iniciativa. Una relació que és fonamentalment feta d'amor. Una relació que es viu en la fe. Una relació clara i fosca, real i emboirada, constant i plena de parèntesis. Una relació, que ens va configurant a Ell, que reafirma la nostra persona, que la potencia vers als altres, que la fa créixer, que ens obre la porta al Pare, que és el lligam profund de la comunitat.

És clar, per la meua part aquesta relació podria morir en la mort. Però, si relació significa almenys dues persones, i Jesús ha superat la mort, i ha ressuscitat a la vida definitiva, doncs, per part seva la relació d'amor continua.

Compte, em deia, això és molt important. Ja no és la clàssica explicació de que l'ànima (i què és l'ànima?) viu més enllà de la mort. És molt més. Jesús no trenca la relació, ni que jo un dia mori. Ell és Déu de vius i no de morts, ho va dir personalment. La relació d'amor és la que seguirà més enllà de la desfeta. Aquella part del Crist que hi ha en nosaltres ni la mort la destrueix. Sí, l'amor fa aquestes coses.

Vaig arribar al moll i vaig estar una estona contemplant el mar. Em va semblar nou, més bell que mai.
